

Sygn. akt I ACa 53/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Ewa Lauber-Drzazga
Sędzia:	SA Ewa Popek (spr.)
Sędzia:	SA Alicja Surdy
Protokolant	Katarzyna Furmanowska

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2014 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa A. Ś.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezesa (...) w L. i Prezesa (...) wL., zastępowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 25 października 2013 r. sygn. akt I C 402/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od powódki A. Ś. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;

III. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Lublinie na rzecz adwokata M. B. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł powiększoną o podatek od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt I ACa 53/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 października 2013 roku Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił powództwo A. Ś. przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezesa (...) w L. i Prezesa (...) w L. o zapłatę kwoty 100.000 zł z tytułu odszkodowania i kwoty 100.000 zł z tytułu zadośćuczynienia (pkt 1), zniósł wzajemnie pomiędzy stronami koszty procesu (pkt 2), przejął na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczoną opłatę od pozwu (pkt 3), przyznał od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Lublinie na rzecz adwokata M. B. wynagrodzenie w kwocie 3600 zł powiększone o stawkę podatku od towarów i usług z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej powódce z urzędu.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał na następujące ustalenia i motywy rozstrzygnięcia.

Wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie powódka A. Ś. została skazana za dwa czyny wyczerpujące dyspozycję art. 107 k.w.

na podstawie art. 107 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. na karę nagany. Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca obwinionej. Wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 21 czerwca 2012 roku, w sprawie (...), zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy. Po wydaniu tego wyroku powódka zwróciła się do Rzecznika Praw Obywatelskich z wnioskiem o wniesienie kasacji, który od tego odstąpił.

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych w uzasadnieniu dowodów z dokumentów.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek powódki o przesłuchanie świadka J. Ś. jako nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.). W świetle podanych przez powódkę w ramach podstawy faktycznej powództwa faktów, okoliczności dotyczące pogorszenia stanu zdrowia powódki po wydaniu wyroku, który uważa za niesłuszny, nie mają znaczenia do wykazania którejkolwiek

z przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, zaś z uwagi na charakter wskazanego przez powódkę działania, wniosek ten nie mógł również doprowadzić do uwzględnienia powództwa.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Dokonując oceny ustalonych okoliczności faktycznych Sąd Okręgowy wskazał, że prawomocnym orzeczeniem sądowym, z wydania którego powódka wywodzi powstanie szkody, był wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 21 czerwca 2012 roku wydany w sprawie (...). Art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przewiduje prawo do wynagrodzenia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej. W dacie wydania przedmiotowego orzeczenia obowiązywał art. 417 § 1 k.c. w obecnym brzmieniu, który wskazany został przez pełnomocnika powódki jako podstawa roszczenia. Przepis art. 417¹ § 2 k.c. stanowi podstawę prawną roszczenia o wynagrodzenie szkody wyrządzonej wydaniem niezgodnego z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego lub ostatecznej decyzji administracyjnej. Wymóg, aby orzeczenia były prawomocne, a decyzje ostateczne oznacza, że podmiot zainteresowany uzyskaniem odszkodowania wyczerpał już tok instancji, ponieważ art. 417¹ § 2 k.c. w swoim założeniu nie może zastępować właściwego toku instancji lub stanowić dla niego alternatywy.

Mając na uwadze charakter roszczenia Sąd Okręgowy uznał, iż zgodnie

ze stanowiskiem powódki jak i pozwanego, jego podstawą prawną mógłby być przepis art. 417¹ § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym w chwili powstania zdarzenia wywołującego szkodę, gdyby nie zostało to uregulowane odmiennie w przepisach szczególnych. Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa na gruncie art. 417¹ § 2 k.c. są: niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego lub ostatecznej decyzji, szkoda oraz związek przyczynowy. Wykazanie powyższych przesłanek obciążają poszkodowanego (art. 6 k.c.). Konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa na gruncie

art. 417¹ § 2 k.c. w postaci niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego jest stwierdzenie tej niezgodności we właściwym postępowaniu. Sąd rozpoznający roszczenie odszkodowawcze nie może bowiem samodzielnie ustalić niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego. Obligatoryjność swobodnego „przesądu” we właściwym postępowaniu podyktowana jest dążeniem do uniknięcia niebezpieczeństwa wydawania sprzecznych rozstrzygnięć w sytuacji,

gdy sąd orzekający o zasadności roszczenia odszkodowawczego miałby samodzielnie badać ewentualne wadliwości prawomocnych orzeczeń sądowych. W kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia obowiązuje szczególna regulacja dotycząca odpowiedzialności Skarbu Państwa wobec osób obwinionych. W takiej sytuacji zgodnie z art. 421 k.c. przepisy art. 417 k.c., 417¹ k.c. i art. 417² k.c. nie mają zastosowania. Stosownie do art. 114 § 1 ustawy z

dnia 28 sierpnia 2001 roku kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia obwinionemu, który w wyniku kasacji lub wznowienia postępowania został następnie uniewinniony albo wobec którego umorzono postępowanie wskutek okoliczności nieuwzględnionych

we wcześniejszym postępowaniu, przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie

za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłą

z wykonania względem niego w całości lub części kary lub środka karnego, których nie powinien być ponieść.

Roszczenie przewidziane w art. 114 § 1 k.p.w. przysługuje jedynie osobie, która będąc uprzednio prawomocnie skazana za wykroczenie co najmniej na środek karny, została następnie w wyniku kasacji lub wznowienia postępowania uniewinniona lub wobec której umorzono, w efekcie nadzwyczajnego środka zaskarżenia, postępowanie i to z powodów istniejących wcześniej, ale nieuwzględnionych we wcześniejszym postępowaniu. Należy zwrócić jednak uwagę, iż kodeks ogranicza więc w art. 114 § 1 k.p.w. podstawy odszkodowawcze jedynie do tych sytuacji, gdy doszło do prawomocnego skazania na karę (art. 18 k.w.) lub środek karny (art. 28 § 1 k.w.) osoby, która w ogóle nie powinna ponosić odpowiedzialności za wykroczenie. W wypadku niesłusznego skazania wystarczające jest istnienie orzeczenia wskazanego w art. 114 § 1 k.p.w., a wnioskodawca musi wykazać wysokość poniesionej szkody i zasadność rozmiaru dochodzonego zadośćuczynienia za krzywdę.

Sąd Okręgowy wskazał, że w przypadku żądania powódki, pomijając prawidłowo czy błędnie określoną podstawę prawną roszczenia, każdorazowo wymagany jest prejudykat, którego w niniejszej sprawie brak. Ustawodawca uzależnił możliwość dochodzenia naprawienia szkody od uprzedniego stwierdzenia we właściwym postępowaniu, że orzeczenie było niezgodne z prawem. Niezmiennie bowiem podstawą dochodzenia roszczeń odszkodowawczych jest uniewinnienie lub umorzenie postępowania w następstwie kasacji albo wznowienie postępowania.

Stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wydanego

w sprawie o wykroczenia analogicznie jak postępowaniu karnym może nastąpić bądź w trybie wznowienia postępowania (art. 540 k.p.k.) (gdyż zgodnie

z brzmieniem art. 113 § 1 k.p.w. do wznowienia postępowania prawomocnie zakończonego w trybie przepisów k.p.w. stosuje się odpowiednio przepisy art. 540 - 542, 544 § 2 i 3 oraz art. 545-548 k.p.k.), bądź w wyniku kasacji (która w sprawach karnych przysługuje od prawomocnego orzeczenia). Analogicznie również jak w postępowaniu karnym zgodnie z art. 112 k.p.w. w postępowaniu

w przedmiocie kasacji stosuje się odpowiednio przepisy działu X tego Kodeksu oraz art. 522, 526 § 1, art. 529, 530 § 2 i 3, art. 531 § 1, art. 532 § 1, art. 534 § 2,

art. 535-537, 538 § 1 oraz art. 539 k.p.k. W wyniku tego postępowania może dojść z kolei do uchylenia lub zmiany wyroku skazującego i tym samym prowadzić

to może do szkody powstałej w wyniku niesłusznego skazania. W sprawie

o wykroczenia od wyroku sądu II instancji nie przysługuje żaden zwyczajny środek zaskarżenia. Dopuszczalne jest natomiast wniesienie nadzwyczajnych środków zaskarżenia, a mianowicie kasacji lub wniosku o wznowienie postępowania. Środek kontroli orzeczeń sądów powszechnych z punktu widzenia legalności stanowi skarga kasacyjna, która może być oparta na naruszeniach prawa materialnego lub procesowego, a więc na zarzutach, które zmierzają do wykazania niezgodności zaskarżonego orzeczenia z prawem. Kasację można wnieść od każdego prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie sądowe, bezpośrednio do Sądu Najwyższego. Jednakże w sprawach o wykroczenia kasację może wnieść wyłącznie określony w ustawie organ: Prokurator Generalny lub Rzecznik Praw Obywatelskich, w sprawach podlegających orzecznictwu sądów wojskowych także Naczelny Prokurator Wojskowy, a w sprawach naruszenia praw dziecka także Rzecznik Praw Dziecka. Niedopuszczalne jest jednak uwzględnienie kasacji na niekorzyść obwinionego wniesionej po upływie 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

Wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem jest możliwe tylko w przypadkach określonych w ustawie. Postępowanie wznowia się

z urzędu lub na wniosek strony. Wznowienie z urzędu następuje jedynie w sytuacji ujawnienia określonego w ustawie uchybienia. Analiza ustawowych podstaw wznowienia postępowania prowadzi do wniosku, iż w tym trybie

winna nastąpić zmiana części orzeczeń sądowych, które są niezgodne z prawem. Niedopuszczalne jest wznowienie postępowania z urzędu na niekorzyść obwinionego po upływie 6 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia. Orzekając o wznowieniu postępowania, sąd uchyla zaskarżone orzeczenie i przekazuje sprawę właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania. Od tego orzeczenia środek odwoławczy nie przysługuje.

Sąd Okręgowy podniósł, że powódka nie wskazała, iż toczyło się lub toczy jakiegokolwiek postępowanie mające za przedmiot kontrolę legalności zapadłego prawomocnego rozstrzygnięcia. Nie udowodniła również, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Jak wynika z akt karnych sprawy (...), powódka zwróciła się

z wnioskiem do Rzecznika Praw Obywatelskich o wniesienie kasacji, który jednak od tego odstąpił. Powódka ograniczyła się jedynie do stwierdzenia, że przez wydanie zaskarżonego orzeczenia zostały jej wyrządzone szkody w postaci pozbawienia dobrego imienia, pogorszenia stanu zdrowia, utraty wolnego czasu, niemożności znalezienia czy podjęcia pracy w charakterze referenta sądowego, jednakże nie wskazała żadnych dowodów świadczących o rzeczywistym powstaniu tej szkody i jej rozmiarach, jak również nie udowodniła istnienia związku przyczynowego między wydaniem orzeczenia, a powstałą szkodą mimo iż na niej spoczywał ciężar dowodzenia tych okoliczności (art. 6 k.c.).

Podsumowując, Sąd Okręgowy stwierdził, że brak koniecznej przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa w postaci uprzedniego stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego we właściwym postępowaniu zadecydował o oddaleniu powództwa. Wobec powyższego zbędne było badanie wystąpienia pozostałych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa.

Odnosząc się powoływanej przez powódkę podstawy powództwa w postaci art. 24 k.c. i art. 448 k.c. Sąd Okręgowy wskazał, że żądanie oparte na tych przepisach również podlegało oddaleniu. W sprawie, w której roszczenie oparte jest na zarzucie naruszenia dóbr osobistych, sąd ocenia w pierwszej kolejności, czy doszło do naruszenia określonych dóbr osobistych powoda. Powód zatem powinien wskazać, jakie jego dobro osobiste zostało naruszone, a ocenie sądu podlega, czy dobro to jest dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. oraz czy rzeczywiście zostało naruszone przez określone w pozwie działanie pozwanego. Powódka wskazała, że zostało, w jej ocenie, naruszone dobro osobiste w postaci dobrego imienia, godności, wolności i swobody wyboru spędzania wolnego czasu

(k. 22). Dopiero w razie pozytywnego przesądzenia tych kwestii, konieczne jest podjęcie dalszych badań, w tym bezprawności działania, objętej domniemaniem prawnym, które powinien obalić pozwany. W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się jednolicie, że o tym, czy w konkretnym wypadku można mówić o naruszeniu dobra osobistego decydują okoliczności sprawy oraz kryteria obiektywne, a nie odczucia osoby żądającej ochrony prawnej. Miernikiem tej oceny jest przede wszystkim stanowisko opinii publicznej, będącej wyrazem poglądów powszechnie przyjętych i akceptowanych przez społeczeństwo w danym czasie i miejscu,

a wzorców, które powinny stanowić docelowy punkt odniesienia dokonywanej oceny, dostarczają zapatrywania rozsądnie i uczciwie myślących ludzi oraz poglądy moralne osób kompetentnych w tym zakresie i cieszących się niekwestionowanym autorytetem. W sprawie niniejszej na skutek wydania obecnie prawomocnego orzeczenia nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki. Oczywiście jest,

że prawomocny wyrok nie może - obiektywnie rzecz ujmując - naruszać dóbr osobistych. Powódka może subiektywnie odczuwać rozstrzygnięcie jako niesłuszne, jednak oceny, czy doszło do naruszenia dóbr osobistych należy dokonywać w oparciu o obiektywne mierniki. Na dzień zamknięcia rozprawy wyrok, z którym powódka łączy naruszenie swoich dóbr osobistych, jest prawomocny. Wyrok został wydany w oparciu z zachowaniem ustawowych procedur i został wydany przez upoważniony do rozstrzygania tej kategorii spraw organ. Zatem w działaniu pozwanego nie ma elementu bezprawności działania. Jedynie dla porządku wskazać należy, że przesłanką zastosowania przepisu art. 448 k.c. jest przypisanie winy sprawcy naruszenia, w stosunku do pozwanego Skarbu Państwa - bezprawności działania. Skoro pozwanemu nie można przypisać bezprawności działania,

to przepis art. 448 k.c. zastosowania mieć nie może.

Orzekając o kosztach procesu Sąd Okręgowy uznał za zasadne odstąpić od reguły odpowiedzialności za wynik procesu i zastosować wyjątkową regulację zawartą w art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Za takim rozstrzygnięciem przemawia trudna sytuacja majątkowa i osobista powódki. Mając na uwadze fakt, iż powódka, która przegrała proces uzyskała zwolnienie od kosztów w całości, Sąd Okręgowy przejął na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczoną opłatę od pozwu. Rozstrzygnięcie w punkcie czwartym wyroku oparto na przepisach § 6 pkt 6 i § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając go w całości i zarzucając:

1) naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 417 k.c., skutkującą naruszeniem art. 77 ust. 1 Konstytucji oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji w zw. z art. 45 Konstytucji i art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, poprzez uznanie, że niezbędnie konieczną przesłanką przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa jest uprzednie stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego we właściwym postępowaniu;

2) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki, podczas gdy przez niesłuszne ukaranie powódki na karę nagany wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie oznaczonej sygn. akt (...) oraz utrzymującym w mocy zaskarżony wyrok wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie o sygn. akt (...) doszło do naruszenia dobra osobistego powódki w postaci dobrego imienia, godności, wolności i swobody wyboru spędzania wolnego czasu;

Wskazując na powyższe zarzuty powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje: apelacja powódki nie jest zasadna.

I. Zarzut naruszenia art. 471 k.c. poprzez błędną wykładnię, skutkującą naruszeniem art. 77 ust. 1 Konstytucji oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji w zw. z art. 45 Konstytucji i art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności nie zasługuje na uwzględnienie.

Powódka jako podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa wskazywała wydanie prawomocnego orzeczenia sądowego w sprawie o wykroczenie. Sąd Okręgowy dokonując oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego przyjął, że podstawą odpowiedzialności Skarbu Państwa jest przepis szczególny - art. 114 k.p.w. Takie stanowisko nie świadczy o błędnej wykładni art. 417 k.c. Zgodnie

z art. 421 k.c. przepisów art. 417 k.c., art. 417¹ k.c. i art. 417² k.c. nie stosuje się, jeżeli odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej jest uregulowana w przepisach szczególnych. Przepis art. 421 k.c. realizuje zasadę *lex specialis derogat legi generali*. Regulacją ogólną są tu przepisy art. 417 k.c. - 417² k.c. i nie stosuje się ich, jeśli w danej sferze istnieje przepis przewidujący specjalne przesłanki odpowiedzialności. Przepisami szczególnymi są art. 114-116 k.p.w. regulujące odpowiedzialność za niesłuszne skazanie lub ukaranie w sprawie o

wykroczenie. Art. 114 k.p.w. stanowi, że obwinionemu, który w wyniku kasacji lub wznowienia postępowania został następnie uniewinniony albo wobec którego umorzono postępowanie wskutek okoliczności nieuwzględnionych we wcześniejszym postępowaniu, przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłą z wykonania względem niego w całości lub części kary lub środka karnego, których nie powinien był ponieść. Przepis ten wymaga tzw. przedsądu.

Wymaganie przedsądu oznacza, że w postępowaniu odszkodowawczym sąd nie może samodzielnie dokonywać ustaleń w zakresie orzekania i niezgodności z prawem prawomocnego rozstrzygnięcia indywidualnego.

Ustawodawca uzależnił możliwości naprawienia szkody na skutek wydania prawomocnego orzeczenia sądowego od uprzedniego stwierdzenia, że orzeczenie to nie jest zgodne z prawem. Za taką wykładnią przepisów przemawiają względy związane z ochroną stabilności stanów prawnych ukształtowanych przez prawomocne orzeczenia. W przeciwnym razie dochodziłoby nie tylko do dublowania w ramach postępowania odszkodowawczego szczególnych postępowań nakierowanych na ustalenia niezgodności z prawem działań władzy publicznej, ale także do niebezpieczeństwa niespójnych czy nawet sprzecznych rozstrzygnięć przyjmujących - w odniesieniu do zdarzeń stanowiących podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej - odmienne oceny prawne (Marek Safjan, Odpowiedzialność odszkodowawcza władzy publicznej po 1 września 2004 roku, Wydawnictwo Prawnicze Lexis News, Warszawa 2004, s. 42).

Za taką wykładnią przemawia także zasada domniemania legalności (art. 2 Konstytucji) i prawidłowości prawomocnych orzeczeń sądowych. Wzruszenie niezgodnego z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego stanowi szczególną instytucję prawną obwarowaną koniecznością spełnienia wielu przesłanek formalnych i powinno być stosowane tylko w wyjątkowych sytuacjach (Józef Jan Skoczylas, Odpowiedzialność za szkody wyrządzone przez władzę publiczną, Wydawnictwo Prawnicze Lexis News, Warszawa 2005, 252).

W wyroku z dnia 16 stycznia 2009 roku, III CNP 42/08 (LEX nr 523683) Sąd Najwyższy wskazał, że stan prawny wynikający z wykładni art. 77 ust. 1 Konstytucji nie może być rozumiany jako stworzenie podstawy prawnej do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w odniesieniu do każdego wadliwego orzeczenia sądowego. Art. 77 Konstytucji nie stanowi nieograniczonego prawa do odszkodowania, wyraża jedynie ogólną zasadę prawa do odszkodowania za niezgodne z prawem działanie władzy publicznej, ale nie określa wszystkich przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej ani nie reguluje trybu dochodzenia odszkodowania. Te zagadnienia są regulowane w ustawach szczególnych.

Przepis art. 114 k.p.w. przewidują jako prejudykat wydanie orzeczenia uniewinniającego lub umarzającego postępowanie na skutek kasacji lub wznowienia postępowania. Okoliczności, że powódka z przyczyn formalnych nie mogła zainicjować postępowania o wznowienie postępowania, jak również, że kasację mogą wnieść określone podmioty (za wyjątkiem osoby uznanej za winną popełnienia wykroczenia) nie mogą przemawiać za inną wykładnią przepisów niż zaprezentowana powyżej i uznaniem, że zastosowanie powinien mieć art. 417 k.c. Dodatkowo tylko zwrócić należy uwagę, że powódka zwróciła się z wnioskiem do Rzecznika Praw Obywatelskich o wniesienie kasacji, który jednak nie skorzystał z takiej możliwości. Powódka miała więc możliwości przewidziane w art. 114 k.p.w. do zainicjowania postępowania mającego na celu na celu stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia lub wznowienia postępowania.

Ubocznie tylko należy podnieść, że nawet przy przyjęciu, że zastosowanie ma art. 417 k.c., to powództwa także podlegałyby oddaleniu. Powódka powołując się na niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia, jedynie ogólnie formułowała zarzuty, mające potwierdzić stawianą przez nią tezę. Zdaniem powódki doszło do niesłusznego

skazania jej na karę nagany, ponieważ wyrok został wydany w oparciu o niepełny materiał dowodowy, z uwagi na niedopuszczenie

i nieprzeprowadzenie zawnioskowanych przez nią dowodów, przemawiających za jej uniewinnieniem. Analiza akt (...) wskazuje na to, że nie było sytuacji, aby Sądy rozpoznające sprawę nie przeprowadziły dowodów zgłoszonych przez powódkę lub jej obrońcę.

II. Zarzut sformułowany w punkcie 2 apelacji jest niezasadny.

Sąd Okręgowy trafnie zauważył, że w literaturze i orzecznictwie przyjmuje się jednolicie, że o tym, czy w konkretnym wypadku można mówić o naruszeniu dobra osobistego decydują okoliczności sprawy oraz kryteria obiektywne, a nie odczucia osoby żądającej ochrony prawnej. Miernikiem tej oceny jest przede wszystkim stanowisko opinii publicznej, będącej wyrazem poglądów powszechnie przyjętych i akceptowanych przez społeczeństwo w danym czasie i miejscu, a wzorców, które powinny stanowić docelowy punkt odniesienia dokonywanej oceny, dostarczają zapatrywania rozsądnie i uczciwie myślących ludzi oraz poglądy moralne osób kompetentnych w tym zakresie i cieszących się niekwestionowanym autorytetem. Sąd Okręgowy kierując się tym poglądem i stosując kryteria obiektywne prawidłowo uznał, że prawomocny wyrok skazujący za popełnienie wykroczenia nie może naruszać dóbr osobistych powódki.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny uznając, że zaskarżony wyrok jest prawidłowy, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powódki jako bezzasadną.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny postanowił mając na uwadze wynik postępowania odwoławczego oraz art. 98 § 1 k.p.c.,

w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 roku

o Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa. Apelacja powódki została oddalona

w całości. W związku z tym, nie znajdując podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c., Sąd Apelacyjny zasądził od powódki na rzecz pozwanego Skarbu Państwa

- Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa z tytułu kosztów postępowania odwoławczego kwotę 5.400 zł, stanowiącą koszty zastępstwa procesowego, określone zgodnie z § 6 pkt 6 w związku z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na podstawie § 2 ust. 3, § 19 pkt 2, § 20 oraz § 6 pkt 7 w związku z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku

w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd Apelacyjny przyznał od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Lublinie na rzecz adwokata M. B. kwotę 54.00 zł powiększoną o podatek od towarów i usług tytułem wynagrodzenia z pomoc prawną udzieloną z urzędu powódce w postępowaniu apelacyjnym.